

25 jaar Toneelkring Boontje.

**Mijnheer de Burgemeester,
Dames en Heren Schepenen en Gemeenteraadsleden,
Mevrouw De Leyn, voorzitter van de Culturele Raad,
Dames en Heren sympathisanten,
Mijn lieve Boontjes,**

**Het wordt een 25-bisbis viering. Want om het met de woorden van Josse De Pauw te zeggen :
2020 en 21 waren kutjaren.**

**Twee jaar geleden had niemand kunnen voorspellen dat corona ons dagelijks leven zo zwaar en
vooral zo lang zou beïnvloeden.**

Familieleden en vrienden werden gedegradeerd tot verre kennissen.

Maskers maakten een glimlach onzichtbaar.

**Een mens is niet gemaakt om met veranderingen om te gaan. De pandemie heeft zo vele maanden
voor heel veel stress gezorgd. Zowel in de privé- als in de beroepsfeer.**

Maar er is een lichtpuntje, zeker in tijden van angst, zorgen acteurs voor de broodnodige afleiding.

Maar toch zeg ik :

Woaw, 25 bisbis ! Wie had dat ooit durven denken.

**En als ik goed rond me kijk, zie ik hier een aantal mensen die reeds lid waren van Toneelkring
Boontje van bij het prille begin, zoals Nancy, Laurette, Micheline en Jeremie. André Lems en Sandy
laten zich verontschuldigen voor vandaag.**

Trouwe Boontjes die nog altijd op de ledenlijst staan.

**De oprichting van een progressieve Toneelkring in Bredene, luisterend naar de naam Toneelkring
Boontje, met een knipoog naar LP Boon, stond op het verlanglijstje van velen.**

**Onder impuls van Etienne Vercarre, die zich laat verontschuldigen door familiale omstandigheden,
samen met enthousiaste mensen, werd op 29 maart 1995 Toneelkring Boontje officieel geboren,
onder het voorzitterschap van Jacky Vranken, nog binnen het jaar vervangen door Nancy De
Maesschalck.**

Nancy staat aan het roer tot en met 2004.

**De Fakkelt wordt ons repetitielokaal en zal later ingeruild worden voor het Sas-centrum, het
huidige Hubert Beuselinck gebouw.**

Het lokaal wordt ons door de gemeente, onder het Burgemeesterschap van de Heer Willy Vanhooren, gratis aangeboden, waarvoor onze hartelijke dank aan het Gemeentebestuur.

“Vijgen na Kerstmis” van Ruud de Ridder werd onze eerste productie, onder de regie van Rik Labeeuw. We speelden toen op de scène van de Europaschool.

April '96 : Jeremie en Gunther dingen mee naar het Rikke Schmitzjuweel, het tweesprakenfestival van Oostende.

Zij bekomen een eervolle 5e plaats met een fragment uit Thyestes van Hugo Claus.

Na tussenkomst van Nancy, verhuizen wij met onze opvoeringen naar d'Annexe in De Haan.

De omvorming van een feitelijke vereniging naar een VZW wordt een feit in juni '98.

November 2003 : we brengen “de Zetel” van Paul Coppens. Een stuk die zeker aanleunt bij de doelstelling van onze kring. Een aanklacht tegen de ongelijkheid in onze maatschappij.

En dan, in januari 2006, zetten wij met de Caraïbische Zee van René Verheezen, onze eerste stappen in het spiksplinter nieuwe Staf Versluyscentrum.

Een cultuurtempel om U tegen te zeggen.

Weliswaar, nu niet direct de goedkoopste locatie, maar we worden er omringd met alle mogelijke faciliteiten die we nodig hebben om een toneelvoorstelling te realiseren.

In 2007 maken wij het regiedebuut van Jeremie mee : dus “een man van eigen kweek”.

In een mistigblauw decor en met een Amour perdu van Adamo, brengen wij Abigails Party.

We slaan een jonge, vernieuwende weg in.

Ter gelegenheid van ons 10-jarig bestaan, wordt de idee geopperd, om samen met onze collega-toneelspelers van de Klisse, een productie te verwezenlijken.

Het wordt in 2011 “de woonkamer” van Ed Vanderweyden, in een regie van Roger Bolders.

Een heel toffe samenwerking die uitmondt in een blijvende vriendschap.

Met “de ware vriend” van Goldoni, gaat Jeremie de Italiaanse toer op. De vrienden, Filip en Mike, kijken mekaar zo diep in de ogen, dat ze ook in hun privé leven mekaar hun ja-woord geven.

In 2013 tekent John Schouppe voor “de bruiloft”. Een aardsmoelijk stuk, alle acteurs staan van bij het begin tot op het einde, op de scène. Een productie van een heel hoog niveau, die nog regelmatig ter sprake komt.

Na effentjes geoefend te hebben bij het KVGGO-toneel, gaat Filip in 2016 in onze regisseursstoel zitten, met een heel goeie komedie “in de sjakos”.

Toneelkring Boontje is weer een huisregisseur rijker.

Na een beetje aandringen kunnen we Jeremie over de streep trekken om zijn sedert lang gekoesterde “en toen waren er nog maar....” te regisseren.

Na de “muizenval” terug een thriller van formaat van Agatha Christie.

Een perfecte cast, schitterende muziek en belichting, een efficiënt Engels decor, dragen bij tot een prachtig resultaat.

Een stuk die in ons geheugen zal blijven hangen.

Bij de keuze van onze stukken, streven wij naar diversiteit. Zo laten wij ons publiek kennismaken met de verschillende toneelgenres. Iets wat zeker wordt gesmaakt.

Ook spelen we regelmatig onder verschillende gastregisseurs : Duc Ducquennoi met Blankenberge, Guido Vanloo met Liefde half om half, Gwen Deprez met o.a. God, Philippe Declerck met Nonkel Gaston is dood, en toen is er koffie.

Onze lat wordt steeds een beetje hoger gelegd. De acteurs groeien mee en zetten opmerkelijke prestaties neer. We trekken ook regelmatig jongeren aan. Want vernieuwen is zeker noodzakelijk.

We streven ook met de technische ondersteuning naar het perfecte.

Eén jaar vooraf beginnen we reeds met een productie. We diepen elk aspect afzonderlijk uit – het stuk – de regie – de acteurs – het decor – de klank en belichting, de medewerkers in de coulissen en in de green room, zoals de grime, de kapsels, de fluister- en de kledij dame – de medewerkers in de foyer, zoals het onthaal, de vestiaire en de bar.

Uiteindelijk vallen een 3-tal weken voor de opvoering alle puzzelstukjes op hun plaats.

Ik mag wel zeggen dat wij als een goed geolied raderwerk – Toneelkring Boontje waardig – de opvoering starten.

Maar dan blijft er nog altijd de spanning “zal het publiek onze productie smaken” ?

En dan, uiteindelijk, als het doek valt, de euforie, soms ook traantjes.

Het is toch zo plezant om een collectief orgasme mee te maken.

Boontje heeft het weer eens gedaan. Want het applaus en de betrokkenheid van het publiek is een groot compliment voor de acteur, de regisseur, kortom de theatermaker in het algemeen.

En dan, zoals steeds : op naar de volgende productie. En dit alles gedurende al 25, intussen 27 jaar.

En wat onze komende productie in juni aanstaande betreft, we kijken er met heel veel enthousiasme naar uit. Want zoals Marc Mahieu het zegt : “die mens ligt daar nu al maanden met ingebeelde koorts te ijlen”. Maar wij zullen hem zeker uit zijn lijden verlossen.

Het beste van jezelf geven, vriendschap, saamenhorigheid, engagement, een hechte groep, dan pas kan je als kring iets bereiken.

Theater vraagt immers om veel zorg, tijd, aandacht en concentratie.

Iedereen probeert goeie voornemens te maken. De kunst bestaat er weliswaar in om die voornemens waar te maken.

Het motto van Boontje is daarom : hou je voornemens, “en realistisch en uitvoerbaar “. Maar, nooit zweven, altijd de voetjes op de grond.

Wat ons beleid betreft, hebben wij drie jaar terug ons bestuur uitgebreid met nog 2 jonge Boontjes, zodat wij een evenwicht creëerden : de oude garde met een valies vol ervaring, versus het jonge geweld met nieuwe sprankelende ideeën.

Zo hebben we in ons bestuur een vertegenwoordiging van de kant van de acteurs, van leden uit de technische ploeg en deze van de medewerkers. Zo krijgen we op elke bestuursvergadering te horen wat de noden zijn en kunnen we tegemoetkomen en oplossingen zoeken voor de gestelde vragen.

Wij streven ernaar om zo goed mogelijk te communiceren. Regelmatig een algemene vergadering of een andere activiteit, zoals onze jaarlijkse bowling.

Tussen haakjes, blijkbaar een goed idee, want andere kringen volgen ons voorbeeld. Info is immers noodzakelijk, want op die manier blijven alle Boontjes op de hoogte van het reilen en het zeilen van de kring.

Elk info-moment sluiten wij af met een drankje en een gezellige babbel. Een toffe bende die het heerlijk vindt om mekaar te ontmoeten.

Iedere medewerker van Toneelkring Boontje kent zijn taak. Hij of zij neemt zijn verantwoordelijkheid op en voert zijn opdracht uit met een enorme inzet. Boontjes zijn mensen met hun hart op de juiste plaats.

Jammer genoeg telt ons boek ook een aantal zwarte bladzijden. Zo hebben wij afscheid moeten nemen van sommige lieve Boontjes : Johnny, Raymond, Jef en onlangs Fernand. Ze laten een leegte achter, maar zitten diep vanbinnen in ons hart, we zullen ze zeker niet vergeten.

Mij rest nu nog een woordje van dank te richten.

In de eerste plaats aan het Gemeentebestuur van Bredene en aan het beheersorgaan van het Staf Versluyscentrum, voor hun steeds bereidwillige medewerking.

Dank aan de Culturele Raad en aan, niet te vergeten, onze zo noodzakelijke sponsors. Dank zij hun inbreng is het immers mogelijk een productie op de planken te zetten.

Mijn oprechte dank gaat zeker uit naar onze leden en medewerkers van de kring, want zij staan altijd paraat om de handen uit de mouwen te steken.

Ik weet het wel, we mochten elkaar niet vastpakken, elkaar niet knuffelen, maar, een grote maar : "we gaan elkaar nooit loslaten".

Boontjes, van harte bedankt, en vergeet het niet, jullie zullen altijd "mijn lieve Boontjes" zijn.